

Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas izglītojamie noskatās režisores Ināras Kolmanes filmu “Mātes piens”

Ģimnāzisti no 10.a, 10.b, 10.d, 11.c, 11.d, 12.a un 12. c klases noskatās latviešu režisores I. Kolmanes filmu “Mātes piens”. Priecājamies, ka mūsu ģimnāzistiem un visiem Latvijas skolēniem ir radīta iespēja iepazīt jaunākos notikumus kultūrā. Šo filmu piedāvājam skolēniem noskatīties ar mērķi gūt ieskatu par padomju laika ideoloģiju, varas un indivīda attiecību skatījumu, cilvēka un viņa izvēles brīvības ierobežojumu.

Noskatoties filmu, latviešu valodas un literatūras skolotāja Irēna Prikule raksta: pārliecinoši un profesionāli uzņemta filma, atklāta varas ietekme un cilvēka personīgo brīvību, domāšanu, ļoti sāpīgs, trāpīgs stāsts par mātes lomu, sievietes "pienākumu" un bezspēcību varas priekšā. Mātes un meitas attiecības – rosinātājas uz pārdomām. Laikmetam atbilstoša vide, ari priekšmeti – mēbeles, televizori, skolas formas, apavi, sadzīves priekšmeti u.c.

Ieskatīsimies skolēnu viedokļos:

Filma „Mātes piens” attēlo pagājušo gadsimtu, kas lauza un postīja cilvēku dzīves, un šis stāsts tiek atklāts caur mātes un meitas prizmu. Galvenās varones vērtības mainās visas filmas garumā. Sākumā viņu interesē zinātne un darbs, kas liek atstāt novārtā ģimeni. Kad režīma netaisnība sagrāva galvenās varones karjeru, viņa atgriezās mājās un atcerējās arī par meitu, un tad sāka ienīst arī sistēmu, un kā vērtība atklājās nacionālā identitāte un patriotisms. Filma parāda, kā netaisnība un tiekšanās pēc kā lielāka, nekā „valsts” spēj dot, izposta dzīvi tiem, kas nav gatavi samierināties ar apspiestību. Viņi apskauž zvanu, kuram „ir paveicies, jo tam vairs nav mēles, ko turēt aiz zobiem”. „Mātes piens” asi pārliecina: „Šeit [Padomju Savienībā] dzīvojot, vispār ir maz jēgas dzīvot.”

(Beatrise)

Man bija fantastiska iespēja noskatīties filmu “Mātes piens”, varu apgalvot, ka tā ir viena no visspēcīgākajām latviešu filmām. Tā bija morāli smaga filma, kura lika man pārdomāt ne tikai savas vērtības, bet arī novērtēt laiku, dzīvojot brīvā Latvijā. Iesaku noskatīties filmu tieši tiem cilvēkiem, kuriem interesē vēsture, kā arī tiem, kuri ir dzīvojuši Padomju Savienībā, lai vēlreiz uz divām stundām izjustu 20.gadsimtu. Filma parādīja, kā padomju vara sagrauj cilvēku likteni un lika saprast, ka mēs visi dzīvojam tik tiešām brīvībā, kam mūsdienās ir vislielākā vērtība.

(Amanda)

Man bija iespēja noskatīties filmu, kura veidota pēc rakstnieces N. Ikstenas romāna “Mātes piens” motīviem. Filmā atklāti sieviešu dzīvesstāsti padomju okupētajā Latvijā laikposmā no 1945. līdz 1989. gadam. Māra Zālīte:” “Mani šausmināja mātes un meitas tuvības neesamība, kuru, kā pati māte teica, ietekmēja tas, ka viņa meitai nedeva savu pienu, lai izvairītos no saiknes. Man šī filma ļoti patika, jo tas ir darbs, kas lika man aizdomāties par padomju cilvēka dzīvi, kura bija līdzīga putnam būrī.

(Jūlija N.)

Filma parāda, ka vara ir kādreiz bijusi daudz nežēlīgāka. Vara ir bijusi stingra un balstīta uz bailēm, savukārt tagad tā ir balstīta uz cilvēka cieņu. Varai padomju laikā bija citādākas attiecības ar katru cilvēku nekā tagad. Es varu priecāties, ka dzīvoju 21.gs.,demokorātijas laikā.

(Kristiāns)

Noskatoties Noras Ikstenas filmu “Mātes piens”, ir grūti spriest, ar kādām acīm to skatīsies cilvēki, kuri N. Ikstenas romānu nav lasījuši, – jādodom gan, ka tik nelielā kultūrvīdē, kādā dzīvojam Latvijā, tādu arī nebūs daudz. Visdrīzāk katrs no filmas gaidīs kaut ko citu, taču kopsaucējā jāatzīst – aktierspēle un filmas mūzika vilties skatītājam neliks.

Spēcīgākā līnija, vislielākajā mērā pateicoties Maijas Doveikas organiskajai un talantīgajai aktierspēlei, filmā ir stāsts par ārsti Astru – sievieti, kura negrib vasaras ballītē nejauši sadzīvoto bērnu, jo viņas mērķis ir veltīties savai profesijai un nodoties zinātniskajiem pētījumiem. Filma ir kā skaudri emocionāls stāsts par mātes un meitas savstarpējām attiecībām, taču vēsture gan šajā gadījumā kalpo vairāk kā fons, kā laikmeta ilustrācija. Noskatoties filmas beigas, asaras jau noturēt sevī bija neiespējami.

(Liāna)

Filma "Mātes piens" ir reālistisks atskats pagātnē par Otrā pasaules kara laika beigām. Romāns atspoguļo rakstnieces N. Ikstenas personības pilnveidošanos un attīstību, piedzīvojot dažādus skaudrus un padomju varai piemītošus pakļaušanās elementus. Filma atspoguļoja laikmetu, kad visa Latvija un tā iedzīvotāji bija spiesti dzīvot pēc citu jeb padomju noteikumiem. Piemēram, kā tika parādīts filmā, padomju laikam tipiski bija uzspiest piena dzeršanu skolā, kas arī uzspiests vienai no galvenajām varonēm, Astras meitai Norai, lai realizētu un pierādītu paklausību okupācijas režīmam.

(Endija)

Spēlfilma “Mātes piens” (rež. Ināra Kolmane) mani vienlaikus aizkustināja un attālināja kaut kur nostāk no drošas distances. Atainotais laiks, kuru galvenie varoņi piedzīvo un izdzīvo, ir kā pretstats šo cilvēku sapņiem un siltumam - drudžaini iesalis, agonisks. Padomju totalitārais režīms apspiež tā laika dzīvojošos ne tikai fiziski un brutāli, bet arī garīgās brīvības spektrā. Kāda ir dzīvības vērtība un cena?

Filma saistās ar Astras personības atklāsmi (aktrise M. Doveika). Sieviete, māte, meita, ginekoloģe, biedrene, latviete un kādas tik vēl etiķetes nevarētu piedēvēt. Katrs indivīds pēc būtības pats ir tiesīgs noteikt savu “es”, bet filmā atainotais laiks - padomju gadi - tik ļoti liedzis brīvības izpausmi. Cilvēki noplok un pazūd masu “kastēs”.

(Annija)

Izvērtējot Noras Ikstenas romāna “Mātes piens” ekranizējumu, es pievērsīšu uzmanību perfektam izvēlēto romāna notikumu atspoguļojumam filmā. Latvijas kinematogrāfija ar katru jaunu filmu parāda lielisku profesionālo izaugsmi un līmeni. Filma “Mātes piens” tieši atspoguļo totalitāro padomju režīmu okupētajā Latvijā laika posmā no 1945. līdz 1989. gadam. Apģērbu

izvēle atbilstoši laikam, piemēram, pionieru formas, zēnu vienveidīgie uzvalki skolā, matu sakārtojums skolniecēm un sievietēm. Manuprāt, I. Kolmane savā darbā precīzi atklāja visu galveno domu par mātes misiju un mātes piena jēgu, par attiecībām vistuvāko cilvēku starpā – mati un meitu.

(Anna Marija)

Noskatoties filmu, radās priekšstats lielāks, kā bija dzīvot padomju laikos un kādas savstarpējās attiecības bija cilvēkiem. Ināras Kolmanes "Mātes piens" režisētā filma uz motīviem no Noras Ikstenas grāmatas "Mātes piens" balstītā ir elpu aizraujošs stāsts par padomju varu, mātes un meitas attiecībām, kā arī sievietes tēla izaugsmi. Rodas ieskats cilvēku dzīvēs, kad komunisms ir galvenā valdīšanas forma un cilvēka brīvības ierobežošana. Es uzskatu, ka "Mātes piens", gan filma, gan grāmata, ir iedvesmu pilna ar dziļu domu radīti darbi, kas saglabāsies un tiks atklāti pasaulei ar godu, cik smags ceļš bija uz brīvību.

(Elizabete)

Pavisam nesen man un manai klasei tika dota iespēja noskatīties aizkustinošu filmu "Mātes piens", kur pārsvarā tika attēlots mātes un meitas dzīvesstāsts padomju okupētajā Latvijā, laikposmā no 1945. līdz 1989. gadam.

Manuprāt, šajā romāna tika labi attēlots mātes un meitas attiecības vienai pret otru, kā arī abu sieviešu iekšējās sajūtas. Pašā filmā biju arī pamanījusi, ka tajā daudz kas nebija izteikts dialogā, kas, iespējams, daudziem cilvēkiem, kuri nebija lasījuši grāmatu varēja radīt dažas neskaidrības. Uzskatu, ka viens no faktoriem, kas man visvairāk patika no filmas ir padomju laiku attēlošana, kas tā kā arī nedaudz papildināja manas vēstures zināšanas par to, kāda bija tā dzīvošana padomju laikos.

Filmā "Mātes piens" ir patiešām liels potenciāls un varbūt pat arī ļoti svarīga loma latviešu kino sfērā, tāpēc es arī pārējiem cilvēkiem ieteiktu to noskatīties.

(Megija)

Pēc filmas "Mātes piens" noskatīšanās man bija dažādas emocijas. Es pirmo reizi redzēju šāda veida un ar tādu domu filmu, un varu teikt, ka man patika.

(Viktorijs)

Pēc filmas man bija ne lielas nogulsnes mātes un meitas attiecību dēļ, jo visu, ko māte piedzīvoja un, rupji sakot, sabojāja pati, meita redzēja savām acīm un uztraucās par savu māti.

(Dārta)

Kopumā filma patika un raisīja dažādas emocijas, visbiežāk tā bija cerība, ka mammai un meitai būs labas attiecības, žēlums gan pret mammu, gan meitu, dusmas un sapratne pret mammu.

(Kristīne)

Man ļoti patika, ka filma tika uzņemta spilgti, visas ainas tika parādītas skaidri un bija brīži, kad skatītājam pašam bija jādomā par kādu ainu. Atceros brīdi, kad mamma pārcēlās uz PSRS un strādāja tur, satika jaunus cilvēkus un ieraudzīja citu dzīvi. Un atceros arī brīdi, kad mamma ar mediķu palīdzību palīdzēja sievietei palikt stāvoklī.

(Polina)

Kolmanes režisētā filma "Mātes piens" ir filma par cilvēku dzīvi PSRS laikā, un par ģimeņu attiecībām, visprecīzāk par meitas un mātes attiecībām.

Skatoties šo filmu mūsdienās, pavērās savādāks skatījums uz dzīvi pagātnē, mēs varējām saskatīt, kam mūsu vecāki, vecvecāki ir gājuši cauri. Kā piemērs, filmā bija plaši stāstīts par meitas un mātes savstarpējam attiecībām. Mani ļoti pārsteidza, tas, kā māte izturējās pret savu miesīgu meitu, brīžiem viņi izturējās, tā, ka viņai meita vispār neeksistētu. Tad, kad mātei piedāvāja braukt strādāt uz Pēterburgu, viņa pat neiedomājas par to, ka viņa varētu paņemt savu meitu līdzī, viss par ko māte domāja bija viņas karjera, nākotne. Protams, dzīvē ir svarīga karjera, bet, manuprāt, ja tev ir ģimene, tu to ņemsi līdzī, un kopā ar to veidosi savu nākotni, karjeru. Līdz ar to, ka māte nelikās ne ziņas par savu miesīgu meitu, viņai nebija uzticības. Kad māte sāka stāstīt savam bērnam par to ka sabiedrība šobrīd ir sabeigta, ka tās uzskatus, domas vada PSRS, meita neticēja, viņa ticēja tam, ko viņai skolā stāsta, meitene vairāk ticēja saviem vecvecākiem, skolotājiem, nekā savai mātei.

(Annija)

Man filma daļēji patika, jo, no vienas puses, man patika, ka Astra jau no bērnības bija mērķtiecīga un visu šo laiku, sākot no bērnības, viņa gribēja kļūt par ārstu. Man patika arī tas, ka viņa iestājās par savu kaimiņieni, kurai bija vīrs dzērājs, un arī palīdzēja viņai iestāties grūtniecības stāvoklī ar mākslīgās apaugļošanas palīdzību. Man nepatika, ka tad, kad Astrai piedzima meita, viņa pameta viņu vecmāmiņai un devās uz Padomju Savienību, lai turpinātu savu karjeru, un visvairāk man nepatika, ka viņa vainoja Padomju Savienību un apsaukāja krievus, jo viņa pēc savas iniciatīvas veica mākslīgo apaugļošanu, ko viņai nebija tiesību darīt bez atļaujas.

(Amālija)

Nesen mēs ar klasi noskatījāmies filmu "Mātes piens". Pirms tam es biju paguvis izlasīt Noras Ikstenas grāmatu, un skatīties filmu bija ļoti aizraujoši. Man patika, kā filmā tika attēloti padomju savienības laiki. Skatoties filmu, radās sajūta, ka es pats atrodos notikumu centrā, kuri tiek rādīti filmā. Redzētā filma man lika aizdomāties par to, cik cilvēki jutās brīvi, vai nebrīvi.

(Mārtiņš)

Manuprāt, šī filma ir ļoti izzinoša, jo tajā ir attēlotas dažādas dzīves nelaimīgas situācijas un ainas, kā arī dzīve, kāda tā ir bijusi agrāk - kur runāt liekus vārdus un paust "nepareizus" uzskatus nebija pieļaujams.

(Sandra)

Pats filmas sižets bija labi apdomāts un veiksmīgi vizualizēts filmā, kā arī filmas kvalitāte bija ļoti pat laba.

(Ksenija)

Režisores Ināras Kolmanes filma "Mātes piens", manuprāt, ir viena no veiksmīgākajām latviešu filmām pēdējo gadu laikā vairāku iemeslu dēļ. Filma ir ne vien vizuāli estētiska un baudāma, bet arī parāda ļoti labu aktierspēli, kas liecina par izdevušos sadarbību starp režisoru un Noru Ikstenu, pēc kuras romāna motīviem filma veidota.

Es kā jaunieta, kas uzaugusi jau brīvā Latvijā, ļoti novērtēju arī personisko padomju dzīves attēlojumu, kas atklāja gan tālaika ikdienas reālijas, gan tēmas, piemēram, vardarbību un mentālo veselību, kuras netiek pietiekami pārrunātas pat mūsdienās, nemaz nerunājot par padomju laikiem. Filma noteikti nav vienkārša un patīkama, taču tā ir nozīmīga tieši tāpēc, ka parāda – arī realitāte mēdz nebūt vienkārša un patīkama.

(Gunta)

Noskatoties Ināras Kolmanes veidoto filmu, kas balstīta uz Noras Ikstenas romāna "Mātes piens" motīviem radās dažādas pārdomas par Padomju Savienības režīmu un tā ietekmi uz ģimenēm.

(Elza)

Filmā attēlotas trīs sievietes – meita, māte un mātes māte. Dažādās epizodēs tiek aplūkota viņu komunikācija un savstarpējās attiecības, kas nenotiek ierastos, mierīgos ikdienas apstākļos, bet padomju režīma un Padomju Latvijas laika posmā..

(Unda)

Man bija iespēja noskatīties režisores Ināras Kolmanes filmu "Mātes piens", kas ir tapusi pēc rakstnieces Noras Ikstenas romāna motīviem. Varu apgalvot, ka filmu bija vērts noskatīties, jo tā vēsta par dažādiem PSRS laikā pastāvošiem procesiem, kas norisinājās Latvijas teritorijā laikā no 1940. gadam līdz pat nacionālās jeb dziesmotās revolūcijas gadiem.

(Santa)

Skatoties filmu "Mātes piens", man radās dažādas pārdomas. Nekad nebiju domājusi, ka var tik vienalīdzīgi daudz gadus attiekties pret bērnu un beigās piespiest dzīvot kopā. Filma nebija arī negatīva, Noras mamma arī darīja labu, pakļaujot sevi briesmām.

(Beatrise)

Filma bieži pārlēca daudzus gadus uz priekšu, kas dažkārt apmulsināja. Filmai gribētos arī turpinājumu, jo man tā likās aprauta.

(Sandris)

Šī filma ir traģiska, jo ir ar bēdīgu nobeigumu, kas ļauj just līdzi un vairāk izprast notiekošo.

(Rimants)

Filmā "Mātes piens" ir patiešām liels potenciāls un varbūt pat arī ļoti svarīga loma latviešu kino sfērā, tāpēc es arī pārējiem cilvēkiem ieteiktu to noskatīties.

(Oksana)

Filmā ir veiksmīgi parādīta padomju režīma ietekme uz cilvēkiem, viņu rīcību, domāšanu un katra ikdienišķā indivīda dzīves grūtības.

(Valērija)

Es biju pārsteigts, ka režīms tik ļoti var iespaidot cilvēka domāšanu. Esmu priecīgs ka piedzimu j au brīvā Latvijā, un varu dzīvot brīvā un demokrātiskā valstī.

(Mihails)

Visiem iesaku noskatīties šo filmu, tomēr pirms filmas, es ieteiktu izlasīt arī grāmatu, lai labāk saprastu filmas sižetu.

(Einārs)

Varbūt sevi nevaru salīdzināt ar notikumiem, kas ir norisinājušies šajā filmā ar dažādiem filmas varoņiem, taču stāsts, kurā tika parādītas mātes-meitas-vecmamma attiecības, bija saspringts un reizēm pat aizkustinošs. Noteikti noskatītos šo filmu vēlreiz!

(Agate)

Lielākais uzsvars ir uz māti un saasinājumiem, kas skāruši viņas dzīvi - karjeras zaudēšana, dzīves nīšana un depresija. Filmā ir redzama viņas cīņa un iznīcinošais domāšanas veids. Viņa vēlas tikt ārā no šī būra, taču nespēj un sabojā visas esošās, palikušās attiecības ar sev tuvajiem.

(Linda)

Šī filma ir himna mīlestībai, lai arī tik sāpīgai un ačgārnai. Mīlestība ir pāri laikiem un varai.

(Karīna)

Es redzēju, ka meitenes raudāja, es vēlētos, lai jaunas kinolentes būtu arī par vīriešu garīgo pasauli.

(Rodrigo)

Vai es vēlētos dzīvot padomju laikos? Varbūt dienu vai divas, jo tas bija murgs, nevis normāla dzīve. Tagad es saprotu savus vecvecākus.

(Aleksandrs)

Filma "Mātes piens" patiesībā atklāj daudz vairāk nekā vienkārši dzīve PSRS laikos; tās uzmanības centrā nonāk paši cilvēki, to pārdzīvojumi, likstas un prieki, un tādas problēmas kā netaisnība, diskriminācija, nevēlamā grūtniecība, depresija un mentālais sabrukums, kuras ir tikpat aktuālas arī šobaltdien. Būtu aplami domāt, ka šī filma ir piemērota tikai noteiktu paaudžu cilvēkiem vai sievietes kārtas pārstāvēm, jo tā var kalpot kā uzskatāms, izglītojošs materiāls par to – ar kādām grūtībām un pārbaudījumiem ikdienā sastopas "vājais" dzimums un cik dažreiz ir skarba, nepatīkama dzīves patiesība. Es varu pārliecināti teikt, ka tas ir viens no labākajiem darbiem Latvijas kinematogrāfijas vēsturē un to tik tiešām ir vērts noskatīties.

(Annemarija)

Filmā ir attēlots okupācijas laiks, kura ietvarā ir ierāmēts ļoti sāpīgs, trāpīgs stāsts par mātes lomu, sievietes "pienākumu" un bezspēcību varas priekšā. Šo filmu es uzskatu par vienu no vislabāk ekranizētajām latviešu filmām, ko es redzēju, tomēr tās sižets man jau no paša sākuma likās ne līdz galam pārdomāts.

Man nebija skaidrs, kāpēc galvenā varone, kura specializējas ginekoloģijas jomā rīkojās tik neapdomāti, kaut arī zināja visas sekas neaizsargātajam dzimumaktam. Neskatoties uz to filma man kopumā ļoti patika, biju gaidījusi redzēt nedaudz vairāk no padomju dzīves realitātes, ne tikai no galvenās varones skatu punktu, bet arī viņas ģimenes un paziņu locekļiem.

Filmas beigās ilgi domāju par to, kāpēc māte bija galīgi atteikusies barot meitu ar savu pienu, un kā sapratu, iemesls bija ne tikai tādēļ, ka viņa lieto medikamentus, bet arī tādēļ, ka māte nevēlējās lai viņas meita mantotu viņas sāpes un izmisumu.

Kopumā liktu filmai 7/10, balles noņēmu tikai par sižetu, jo pārējais man kopumā patika. Labprāt vēlētos redzēt līdzīgas filmas!

(Amanda)

Filma, kas veidota pēc rakstnieces Noras Ikstenas romāna Mātes piens motīva man ļoti iepatikās. Filma dod iespēju iekļauties padomju laikā, kad jauna daudzsološa ārste konfliktā ar totalitāro padomju režīmu zaudē visu — karjeru, mīlestību pret dzīvi un pat mātes instinktu, liedzot savam bērnam mātes pienu. Trīce pa ādu skrien, kad māte nevar ciest savu meitu, bet tajā laikā meita ir viņas vienīgais atbalsts un cenšas palīdzēt gan mātes depresijai, gan pati mācās izdzīvot nomācošajā padomju režīmā. Filma atstāja uz mani lielisku atspaidu un deva iespēju kopā ar aktieriem pārdzīvot padomju laikus. Iesaku visiem apskatīt šo filmu.

(Sabīne)

Režisores Ināras Kolmanes filma "Mātes piens", kas ir veidota pēc rakstnieces Noras Ikstenas romāna "Mātes piens" motīviem, ir emocionāli smaga filma, kura spēj aizkustināt ikvienu skatītāju. Filmā tiek atspoguļota kādas sievietes, ārstes un mātes, dzīve totalitārā padomju režīmā laikā, kurā sieviete zaudē visu - dzīves jēgu, karjeru, mīlestību pret dzīvi un arī savu meitu, atsakoties dzirdēt ar mātes pienu, kas būtiski ietekmē meitas nākotni. Šī filma liek izvērtēt pamatvērtības, par kurām mēs iestājamies, aizdomāties par darbībām un, iespējams, pagātnes

kļūdām, iespējām un izvēlēm, ar kurām mēs saskaramies ikdienā, mērķiem un prioritātēm, ko izvēlamies un nospraušam. Tas viss veido mūsu nākotni. Personīgi man šī filma lika aizdomāties un saprast, ka šī dzīve ir pārāk īsa, lai koncentrētos uz kaut ko vienu, piemēram, mācībām, mums ir jābūt daudzpusīgiem, jāspēj apvienot tādas pamatvērtības kā ģimene, izglītība, cilvēciskums, pašcieņa, brīvība, paliekot dzīvam, just spējīgam, sirsnīgam cilvēkam. Šīs filmas atziņa varētu būt jebkurš no Antuāna de Sent - Ekziperī citātiem no daiļdarba "Mazais princis". "Tikai bērni zina, ko viņi meklē. Viņi var atdot visu savu dvēseli par lupatu lelli, un tā viņiem kļūst ļoti, ļoti dārga, un vēl, ja viņiem to atņem, viņi ļoti raud." Galvenās aktrises meita bija šis bērns, kurš zināja ko meklē, viņa mīlēja savu mammu neskatoties ne uz ko, viņa centās būt blakus, atbalstīt, dāvāt savu bērna mīlestību un rūpes, lai atvieglotu mātes problemātisko dzīvi. "Cilvēkiem vairs nav laika. Viņi iegādājas lietas jau gatavas, veikalos. Bet taču nav tādu veikalu, kuros pārdotu draugus, tāpēc cilvēkiem vairs nav draugu." Mātei vairs nebija laika, mācības un vēlme būt labākajai laupīja sievietes laiku un līdz ar to arī tuvāko bērna cilvēku - māti. Šī filma ir atbilstoša visiem vecumposmiem, jo katra no paaudzēm uztvers galveno domu atšķirīgi, taču to ir vērts noskatīties ikvienam.

(Amanda)

brīvas izvēles, kā arī vārda brīvības, bija nelaimīgi. Manuprāt, "Mātes piens" tieši atainoja problēmu, kā dzīvo cilvēks, kurš zaudējis visu, kam nav cerības uz brīvību un sapņu piepildīšanos. Man radās pārdomas par galvenās varones rīcību un attieksmi pret meitu, kas nebija vainīga savā dzimšanā. Es uzskatu, ka filma ir meistarīgi uzņemta, tā iedvesmoja mani izlasīt grāmatu. Tāpēc es ieteiktu to noskatīties ikvienam, jo tā liek aizdomāties par mūsu valsts vēsturi un cilvēku brīvību.

(Žaklīna M.)

Filma "Mātes piens" - ļoti aizraujoša, interesanta, dramatiska, skumja.

Ir parādīts laiks, kuru mēs nesajutām, bet kurā dzīvoja mūsu vecvecāki un kurā dzima un auga mūsu vecāki.

Man ļoti bija žēl Austras meitiņas, jo viņa nesajuta mātes siltumu, mīlestību, bet, neskatoties uz to, meitene mīl savu māti un rūpējas par viņu. Māte nedeva to, ko viņai vajadzēja sniegt, kad meita bija maziņa. Viņa neizrādīja savu mīlestību, bet, skatoties filmu, dažos momentos bija sajūtams, ka māte tomēr savu bērnu mīl, tikai baidās to izrādīt. Mātei nebija mātišķo jūtu pret savu bērnu, tas sāpīgi, viņa studēja grāmatas par medicīnu, bet vai tas ir svarīgāk par sava vienīgā bērna audzināšanu?

Sāpīgi, ka tad, kad viņai tika liegta izaugsme savā medicīnes profesijā, viņa krita depresijā, lietoja alkoholu, te ir par ko aizdomāties.

(Lāsma M.)

Pēc filmas noskatīšanās man radās lielas pārdomas par padomju laika dzīvi un mātes un meitas attiecībām okupētajā Latvijā.

Filma ataino sieviešu enerģiju un tiek parādīts pārliecinošs materiāls, kam ir pilnībā ticams. Arī mātišķīgums atklājas filmā. Romāna sižets manī izraisīja skumjas, jo autore parāda daļu no savas

dzīves, tomēr tā nav pašas autore pilnīga biogrāfija. Sieviešu ikdiena Padomju Savienībā, laikā, kad tika ierobežota brīvība, kad cilvēki baidījās būt atklāti un patiesi, radīta ļoti pārlicinoši un smagi. Ļoti pārsteidzoši, ka māte atsakās dot savu pienu meitai, baidoties, ka ar pienu nodos absurdo esamību padomju režīmā. Tas simboliski, jo patiesībā mātes piens ikvienam bērnam ir ļoti nepieciešams attīstībai. Mātes dzīve tika iznīcināta, kad viņu atsūtīja no Ļeņingradas uz Rīgu, kad neļāva strādāt pilsētā sava medicīnes profesijā, kad viņa tika sodīta. Redzam, cik smagi tāda vardarbīga rīcība ietekmē Austru.

Filma jāskatās jauniešiem, lai saprastu vēsturi.

(Madara N.)

Šajā filmā ir atklātas vairākas problēmas. Tā ir balstīta uz reāliem notikumiem, jo tika aktualizēts paaudžu savstarpējo attiecību jautājums. Manuprāt, mūsdienās ir ļoti svarīgi skatīties līdzīgas filmas, kuras parāda cilvēka, īpaši bērna dzīvi "aiz kulīsēm", jo tikai tad var saskarties ar lēmumiem, kurus dažreiz ir grūti pieņemt dažādu apstākļu dēļ. Šī filmas darbība notiek PSRS laikā, kur dzīves pamats ir stingri likumi, disciplinēta uzvedība, valsts sakārtošana, tāpēc man bija interesanti to vērot un salīdzināt ar mūsu dienām.

Filmā ir attēlotas īstas emocijas, dažādu raksturu uzvedība un pārdomas, kuras palīdz sameklēt cēloni un atbildi uz galveno problēmjautājumu. Neskatoties uz to, ka filmai bija smags, traģisks vēstījums, man patika iedziļināties meitenes Noras un viņas mammas domās, lai analizētu rīcību, piemēram, lūzuma punktu, kad māte sāka lietot alkoholu un tabletes morālo sāpju novēršanai.

Es domāju, ka pusaudžiem ir jāskatās šī filma, lai katrs varētu izvērtēt savas dzīves vērtības un prioritātes.

(Nikola Č.)

"Mātes piens" ir filma, kas liek daudz ko dzīvē pārdomāt. Filma rosina pārdomāt savas rīcību sekas, viena neapdomīga rīcība var sabojāt dzīvi. Astra centās palīdzēt sievietei risināt problēmu ar viņas vardarbīgo vīru. Astra rīkojās ļoti pārsteidzīgi, bet dusmas pret varmācīgo vīrieti bija pamatotas, bet līdz ar to „nogalināja” arī savu dakteres karjeru. Filma liek padomāt savas darbības divus soļus uz priekšu. Filma ir kvalitatīvi uzfilmēta. Operatora darbs ir vērtējams ļoti augstu. Mūzika filmā pieskaņota, tas palīdz iejusties un līdzpārdzīvot.

(Juris L.)

Manuprāt, filmu skatīšanās stundu ietvaros ir ļoti laba iespēja baudīt kino mākslu, gūstot jaunas zināšanas par tēmām, par kurām varbūt mēs pat ikdienā neaizdomājamies vai arī neapspriežam, vai daļēji izvairāmies no šiem tematiem.

Skatoties vēsturiski biogrāfisko filmu „Mātes piens”, mums radās ieskats padomju režīma (laika posms no 1945. gada līdz 1989. gadam) cilvēku ikdienā, ģimenes dzīvē, savstarpējās attiecībās, sadzīvē, skolas ikdienā. Vēsturi labāk apgūt, skatoties ekranizētu darbu un lasot daļi literatūru.

(Paula P.)

Filmā "Mātes piens" ir liela nozīme un dziļa doma. Varbūt ne katrs var uztvert visu uzreiz, jo laiks, par kuru stāsta, ir mums svešs. Dažādi smagi sižeti, reizēm grūti uztverama informācija,

bet tādi bija padomju gadi Latvijas teritorijā. Filma bija aizraujoša, jo bija interesanti izjust aktieru tēlojumu un katru notikumu, cenšoties dzīvot līdzī. Visu filmas laiku bija maza intriga, kas notiks tālāk, bet diemžēl beigas nebija priecīgas. Tādas beigas filmai nemaz negaidīju. Es domāju, ka katrs no mums prātoja, kā viņš rīkotos situācijā, kad jā rūpējas par māti, nevis māte rūpējas par savu bērnu. Kā būtu pareizāk, lai būtu mazāk sāpīgi.

(Marta V.)

Pēc filmas "Mātes piens" noskatīšanās literatūras stundās man palika labs iespaids. Latviešu kinematogrāfu es nepazīstu ļoti labi, jo es vienmēr esmu uzskatījis, ka filmas, ja nav ļoti interesants sižets, nespēj aizraut. Režisores I. Kolmanes filma ir mainījusi manu viedokli par latviešu kino. Filma bija ļoti garīga, smaga un interesanta. Šo filmu es vēroju vienā elpas vilcienā, jo bija interesanti, kā viss beigsies. Filmas beigas bija vienlaikus gan spēcīgas, gan ne, jo galvenās varones nāve man bija negaidīta, bet pats nobeigums, manuprāt, nebija pietiekami atklāts, jo es vēlētos redzēt, kā tālāk virzīsies Noras dzīve. Manuprāt, filmu vērtēju ar 8/10 ballēm.

(Leons B.)

Noskatoties filmu "Mātes piens", manī radās daudz pārdomu, manuprāt, šī filma bija tiešām laba un atstāja uz mani paliekošu iespaidu. Visa darba garumā varēja izjust PSRS laika atmosfēru, kaut gan pati to neesmu pārdzīvojusi. Arī likās, ka vēsturiski tas bija precīzi atspoguļots.

Noras māte, galvenā varone Astra – ļoti labi atveidota, neskatoties uz dažām viņas rīcībām, kuras bija sāpīgas meitai. Iespaidīgs sievietes raksturs, bija pārsteidzoši redzēt sievieti, kura nevēlējās būt māte un kurai bija karjeras ambīcijas, nevis vēlme izveidot ģimeni un audzināt meitu Noru. Filma skaidri attēloja Astras lūzuma punktu un viņas mentālās problēmas, kuras likās visai reālas.

Filma kopumā ļāva man labāk izprast padomju laika problēmas un to, ko tad dzīvojošie cilvēki uzskatīja par vērtību un kas viņiem bija svarīgs. Bija interesanti skatīties varas izpausmes, kā arī to, kā ļaudis cīnījās pret vai arī kāds atbalstīja šo politisko ideoloģiju. Pēc noskatīšanos pat parādījās vēlme izlasīt N. Ikstenas romānu „Mātes piens”, lai vēlreiz pārdomātu un pieredzētu šo stāstu.

(Nikola B.)

Pirmo reizi mūžā noskatījos ļoti interesantu latviešu filmu "Mātes piens", kurā daudzsološa ārste konfliktā ar padomju varas režīmu zaudē visu — karjeru, mīlestību pret dzīvi un pat mātes instinktu, liedzot savam bērnam mātes pienu. Filmā skatīšanās laikā man bija daudz dažādu emociju. Būdam ginekoloģe, Astra bija ārkārtīgi talantīga un sasniedza lielus panākumus, uzņemoties darbu, ko citi neuzdrošinātos uzņemties. Astra saskārās ar daudzām problēmām, piemēram, depresiju, bet diemžēl varones drosmīgās rīcības dēļ viņai tika aizliegts strādāt par ginekoloģi pilsētā. Filma arī ļoti labi parādīja dzīvi Padomju Savienības laikā, proti, sievietes dzīvi, kas cīnījās par savu mērķi un tāpēc negribēja būt tikai māte savai meitai, bet palīdzēt sievietēm, arī tām, kuras piedzīvoja vīra varmācību. Es ieteiktu ikvienam noskatīties šo filmu, jo

tā ir pamācoša.

(Viktorija K.)

Pēc filmas noskatīšanas mani pārņem daudz emociju. Filma ir pilna ar pārdzīvojumiem, kas pārsvarā saistīti ar ģimeni. Filma "Mātes piens" dod iespēju padomāt par dzīves vērtībām.

Mani pārsteidza tas, ka māte pēc Noras piedzimšanas nespēja viņu pieņemt. Meitene auga, patīkami, ka ar māti viņai bija salīdzinoši labas attiecības. Kad meitene iestājās lauku skolā, bija nesaprotami, kāpēc citiem bērniem bija noraidoša attieksme. Meitene mācījās skolā laikā, kad bija padomju režīms, kas bija diezgan stingrs. Meitenēm un zēniem vajadzēja ģērbties atbilstošā formā, nēsāt kaklautus, mācīties padomju iekārtu slavinošus dzejoļus, kas tagad liekas tik neparasti.

Filma ir ļoti emocionāla. Pēc noskatīšanas ir saprotams, cik cilvēkam ir nepieciešama ģimene, jo Norai tēva nebija, savukārt māte pameta viņu uz kādu laiku. Es ieteiktu noskatīties šo filmu ikvienam pusaudzim un pieaugušajam, lai izvērtētu savu dzīvi un izdarītu secinājumus.

(Kristīna G.)

Ināras Kolmanes režisētajā filmā „Mātes piens” pēc Noras Ikstenas romāna motīviem viena no galvenajām varonēm ir Nora, lai pierādītu savai mātei Astrai, ka viņa nav padomju iekārtas audzināta verdzene, kādā brīdī sāk apzināti izpētīt pasauli, citiem vārdiem sakot, sāk savu ceļu kā brīva persona.

Skolotājs Blūms cenšas padomju ideoloģijai pakļautos bērnus iepazīstināt ar citādu domāšanu un kultūras vērtībām. Tagad par visu var brīvi paust viedokli, bet filmā atveidotajā laikā tas bija liegts. Skolotājs tika nodots, to izdarīja kāds no skolēniem.

Filma kopumā ir ļoti traģiska, jo beigās Noras māte Austrā nobendē savu organismu līdz galam un iet bojā, atstājot pasauli kā pazudis cilvēks. Nora, manuprāt, neizskatījās sagrauta par šo notikumu, viņa noglāstīja mirušo māti... Norai jābūt stiprai un jādzīvo tālāk.

(Gustavs T.)

Šī filma ir ideāls piemērs tam, kāda padomju laikos ir bijusi dzīve. Redzams, kā cilvēki attiecās viens pret otru un kāda ir cilvēku ikdiena. Padomju laikos atšķirību no mūsdienām bija ļoti daudz, pat varētu teikt, ka viss, sākot ar izglītību un skolu, beidzot ar valsti un politiku.

Filma parāda, kāda bija padomju laika skola - visiem vajadzēja nēsāt formas, puisi staigāja uzvalkos, vajadzēja atbalstīt padomju politiku, mācēt turēt ieroci, soļot ierindā, deklamēt padomju valsti slavinošus pantus. Nora, daudzsološās ginekoloģes meita, pieaugot kļūst par mātes vienīgo atbalstu un cenšas palīdzēt gan mātes depresijai, gan pati mācās izdzīvot nomācošajā padomju režīmā.

Vai es pats vēlētos būt padomju laikos? Noteikti nē, jo tas bija šausmīgs laiks Latvijas

vēsturē, kā arī es nespētu izturēt visu to spriedzi. Noskatoties filmu, vēl vairāk pārliecinājos, cik tomēr nežēlīga ir dzīve un kā tā var izvērsties. Uzskatu, ka šī ir labākā 2023. gada latviešu filma, aktieri meistarīgi atklāja notikumus un cilvēku pārdzīvojumus padomju okupētajā Latvijā.

(Toms N.)

Kopā ar klasi man bija iespēja noskatīties filmu "Mātes piens", kura mani ļoti aizkustināja, raisīja pārdomas un deva nelielu ieskatu ne tik senā vēsturē, proti, padomju gados.

Mani ļoti pārsteidza mātes un meitas savstarpējās attiecības, jo mazā Nora tika vairākas reizes pamesta, taču, neskatoties uz to, meitene par savu māti rūpējās un mīlēja. Arī mātes Astras dzīve mani šokēja- viņa bija ļoti talantīga un gudra ārste, viņa pat palīdzēja Ļeņingradā kaimiņienei filmai tikt pie ilgi gaidītā bērniņa, veicot mākslīgo apaugļošanu, lai gan tas bija aizliegts un par šādu pārkāpumu pat varēja tikt cietumā. Astra tika sodīta, tikai ne par saviem veiktajiem pētījumiem, bet gan par to, ka aizstāvēja māti, kura gaidīja bērniņu, no vardarbīga vīra, rupja dzērāja un nepatīkama cilvēka. Par šo pārkāpumu Astrai neļāva turpināt pētījumu, viņai nācās pārvākties uz laukiem. Šie notikumi sievieti salauza, viņa sāka dzert tabletes, pēc tam aizrāvās ar alkoholu. Protams, ka šādam dzīvesveidam ir arī ļoti traģiskas sekas- Astra veica pašnāvību, kas sāpināja visus ģimenes locekļus. Protams, ir ļoti skumji saprast, ka Norai nekad nav bijis īstas ģimenes un vecāku mīlestības. Arī skolā Norai bija grūtības- padomju skolā bērniem bija jāveic pioniera sveiciens, jāmacās dzejoļi, kuros bija padomju ideoloģijas slavināšana. Cilvēki tika ļoti ierobežoti, nevarēja brīvi paust savu viedokli ne skolēni, ne skolotāji. Baiļu sajūta ir briesmīga.

Šī filma rosina pārdomas par tādām vērtībām kā ģimene, vārda un cilvēka brīvība. Man ļoti patika filma, labprāt noskatītos vēlreiz.

(Elizabete D.)

Noskatoties šo filmu, es guvu vairākas atziņas, kuras ir ļoti svarīgas ikvienai sievietei. Man bija iespēja paplašināt savas zināšanas arī vēstures jomā, redzot padomju gados valdošos stereotipus, aizliegumus un īstu latviešu vēlmi atgūt brīvību.

Visas filmas laikā es izjutu noteiktu nervozitātes stāvokli, jo ļoti uztraucos par galvenās varones likteni. No pašas dzīves sākuma viņas eksistence tika apdraudēta, kad krievu karavīri nogalināja viņas tēvu un mātei ar mazu bērnu bija jāiet prom neziņā par nākotni. Likās, ka viss sliktais ir jau piedzīvots, taču tā nenotika.

Astra, kurai bija lieli sapņi, plāni, mērķi, palika stāvoklī. Viņa nevēlējās bērnu, negribēja to barot ar savu mātes pienu, jo domāja, ka tā viņa to saindēs ar padomju varu, savām zālēm un kofeīnu. Tādēļ bērns auga pie omes, kamēr Astra, vēloties realizēt savus sapņus, devās uz Ļeņingradu, kur pētīja apaugļošanas iespējas. Tur viņa satika Serafimu, sievieti, kas ar visu sirdi vēlējās bērnu, bet dzīvoja ar briesmīgu vīru. Astra piekāva piedzērušo Serafimas vīru, aizstāvēt sievieti, par to tika nosūtīta atpakaļ uz Rīgu, no turienes -padzīta uz laukiem.

Nora saprata, ka viņas mātes sāpes ir milzīgas un tās viņa remdē ar nepiemērotiem līdzekļiem.

Pēc mātes nāves Noras dzīve turpinās, paliek cerība, ka meita neatkārtos savas mātes likteni un dzīvos brīvā valstī.

(Elīna Š.)

Filma ir interesanta, bet sarežģīta. Tajā tiek attēlots padomju skolas režīms, nāve, nevēlamā bērna dzimšana utt. Meitene auga viena, bet viņa nekad nezaudēja vēlēšanos būt kopā ar māti. Neskatoties uz mammas attieksmi, Norai bija jūtas pret savu māti, viņa vienmēr brauca palīdzēt, rūpējās un gādāja par mammu.

Man filma patika, neskatoties uz to, ka es neesmu piedzīvojusi padomju laikus, tā man lika aizdomāties par latviešu pašsajūtu tajos. Filmā attēlotās attiecības mudināja vērtēt arī mūsdienu ģimenes. Šobrīd pasaulē arī var sastapt vecākus, kuri aizrāvušies ar karjeru un kuriem neatliek laika bērnu audzināšanai, taču bērni tad, kad saprot situāciju, turpina mīlēt savus vecākus. Atbilstoša bija mūzika, tā palīdz noskaņoties un labāk iejusties tēlotajā situācijā.

(Agnese P.)

Man patika I. Kolmanes režisētā filma "Mātes piens", jo tur parādīja, kā PSRS sistēmā dzīvoja. Parādīja arī varas attieksmi pret cilvēkiem, ja viņi nekalpoja padomju sistēmai. Vara sagrāva cilvēku morāli, no tās cieta Noras mamma, savukārt Nora cieta no tā, ka viņai bija jā rūpējas par savu mammu un jāglābj viņa no alkohola posta.

Filma bija ļoti izglītojoša, interesanta, bet nevarētu teikt, ka skatītos to vēlreiz, tomēr ieteiktu citiem noskatīties, lai saprastu, kā bija dzīvot nebrīvā valstī, jo tagad mums ir visādas privilēģijas un daži to pat nespēj novērtēt. Tomēr man žēl Noras, jo viņa darīja visu, tikai lai māte viņu mīlētu, bet nekas nemainījās, un es jutos slikti tādēļ, ka māte tomēr nebija saudzīga pret meitu. Meitenei nebija ģimenē tēva, labi, ka bija abi vecmamma, viss, ko viņa piedzīvoja, bija vecvecāku mīlestība, kas ir jau viens pluss, jo viņa tika mīlēta vismaz no viņu puses. No filmas sapratu to, ka jā māk novērtēt pat mazākā lieta savā dzīvē, jo ir cilvēki, kam vispār nav nekā, bet viņi ir tikpat priecīgi. Ģimene ir svarīga, vecāku mīlestība un rūpes par bērnu ļoti nepieciešamas.

Var mācīties no Noras izturību, viņa bija morāli stipra.

(Žanete Z.)

Filma "Mātes piens" liecina par padomju laikiem, kur galvenā lomā ir Astra, kas nākotnē kļūst par ļoti erudītu ginekoloģi.

Godīgi sakot, mani pārņēma neparastas prieka emocijas, ka Astra, gūstot labus panākumus medicīnā, tiek sūtīta uz Ļeņingradu, lai tur veiktu zinātniski pētniecisko darbu. Tomēr, laikam ritot, viņa pieļāva neapdomātu kļūdu, proti, aizstāvēja viņas kaimiņieni no tās vīra dzērāja, kurš ir kara veterāns. Pēc tā Astru nekavējoties sūta atpakaļ uz Latviju, tad strādāt uz laukiem, atņemot visas iespējas attīstīt savu pētniecisko darbu.

Laukos galvenajai varonei iet smagi -tā sāk pastiprināti lietot alkoholu un medikamentus, kas

negatīvi atspoguļojas uz veselību. Sev līdzās Astra ņēma savu meitu Noru, ko audzināja viņas vecmāte ar patēvu. Pēc kāda laika Nora kļūst par vienīgo Astras atbalstu.

Beigu beigās Astra tomēr zaudēja vēlmi izturēt smago dzīvi un aizgāja no tās, kas izsauca asaras manās acīs. Kādēļ? Līdz pēdējam cerēju, ka viss uzlabosies, tomēr realitāte bija skarbāka un ņēma to, kas viņai pienākas. Kopumā uzskatu, ka filma ir ļoti labi izveidots mākslas darbs ar meistarīgu un pārlicinošu aktieru spēli un noteikti patiks ikvienas vecuma grupas cilvēkam. Tiem, kas piedzīvojuši padomju laikus, atsauks atmiņas, bet mums, kas esam brīvās Latvijas bērni, sniegs liecību par padomju varas negatīvo attieksmi pret cilvēkiem.

(Darija P.)

Filmu "Mātes piens" skatījos veselas divas reizes. Pirmā reize bija kinoteātrī "Gors", otrā reize bija ģimnāzijā kopā ar klasesbiedriem.

Pirmo reizi skatoties, tā man šķita grūti skatāma, jo filmā bija daži momenti, kuros bija, manuprāt, nepareiza rīcība. Man tas bija nepatīkami. Skatoties filmu "Mātes piens", var vairāk uzzināt, kā klājās PSRS laikos - cik grūti bija sievietēm.

Protams, noskatīties filmu "Mātes piens" es īpaši iesaku jauniešiem, jo tajā ir atspoguļoti PSRS laiki un daudzi jaunieši pat nevar iedomāties, kāda tad bija dzīve un sabiedrība, kāda disciplīna valdīja skolās.

(Kristers)

Pēc filmas "Mātes piens" noskatīšanās likās, ka ieniru vecāku jaunības laikā, PSRS laikā, kad viņiem viss bija savādāk, dzīve bija pavisam citāda. Man ļoti patika, kā režisore centās nodot lasītājiem savu redzējumu. Galvenās varones lomā ļoti dabiski spēlēja Maija Doveika, bet skumji, ka filma beidzās smagi un bēdīgi. Filma ir ļoti emocionāla, kopumā man patika, tā sniedza ieskatu vēsturiskajos notikumos un filmas varoņu pārdzīvojumos. Skatoties filmu, var aizdomāties par bijušo, arī par ģimeni, par politiku, varu un cilvēcību vai tās trūkumu.

(Adelīna)

Manuprāt, filma atklāj plašu jūtu un emociju diapazonu, māca mīlēt un piedot, saskatīt triju sieviešu paaudžu attiecības un pārdzīvojumus. Filma veidota pēc Noras Ikstenas romāna "Mātes piens" motīviem, tomēr attiecības filmā tika attēlotas precīzāk, īpaši akcentēju Marijas Doveikas aktierspēli. Uzskatu, ka filma gūs panākumus tāpat kā romāns, jo saturs un sižets ir ļoti aktuāls, tas palīdz iepazīt 20. gs. vēstures notikumus.

(Intars)

Filma parāda padomju laika cilvēka dzīvi. Man filma "Mātes piens" likās interesanta, jo atklāja vēsturisku patiesību. Pēc filmas noskatīšanās man radās domas par to, kāpēc galvenā varone māte padevās, nepiepildīja sapni par ārstes karjeru, padevās atkarībām. Meita mīlēja māti, rūpējās, bija viņas glābēja, pati esot pusaudze. Astra negribēja bērnu, tas arī manī radīja jautājumus un pārdomas, pat ļoti negribēja šo bērnu, tāpēc viņas attieksme bija ļoti auksta, tāpat kā viņas raksturs, un tas skaidri un atklāti izpaužas viņas rīcībā un vārdos.

(Darja)

Manuprāt, filma labi attēlo notikumus 20.gs. 70-jos un 80-jos gados padomju Latvijā. Visvairāk patika filmas darbība Ļeņingradā, kad Astra sāka strādāt institūtā. Interesanti likās arī tas, kā tiek parādīta dzīve ģimenēs un sadzīves apstākļi.

(Augusts)

Filma "Mātes piens" patiesi un godīgi atspoguļo smagos gadus mūsu valsts vēsturē. Pēc filmas noskatīšanās vēlreiz pārdomāju to, kas mums ir dots. Mūsdienās vairums jauniešu nenovērtē, cik ļoti svarīga vārda un domu brīvība. Man ir grūti iedomāties, ka kāds aizliegtu man ko teikt, taču agrāk tas bija tikai normāli. Man patika skarbā realitāte, kad Astras dzīve krasi mainījās. Manuprāt, šī filma jānoskatās katram pusaudzim, iespējams, tas palīdzēs pārdomāt savus uzskatus un viedokli.

(Adrians)

Manuprāt, filma "Mātes piens" iekļūstīgi attēloja traģiskus notikumus padomju okupācijas laikos. Bija interesanti novērot to laiku dzīves ikdienas elementus un vēsturiskos notikumus. Tomēr naratīvs dažreiz bija dezorientējošs, pāris minūšu laikā sižetā varēja paiet pat vairāki gadi. Kinematogrāfija bija kvalitatīva, tika labi pielietota Saules gaisma un dažādi filmēšanas leņķi. Skaņas dizains arī labs, varoņu runa bija skaidri saprotama.

(Fredis)

Man šī filma likās savāda. Tā parādīja padomju dzīves stilu un visus tās plusus un mīnus. Filma bija labs grāmatas satura atspoguļojums. Manuprāt, filma radīja pietiekamu iespaidu par mūsu vecvecāku emocijām un grūtībām, kādām viņi gāja cauri, dzīvojot padomju sistēmā. Viss, ko viņi darīja, bija ierobežots, to mūsdienās būtu grūti aptvert, kad dzīvojam brīvībā, kad nav jābaidās pateikt savu viedokli.

(Kristaps)

Filma "Mātes piens" bija stāsts par mātes un meitas attiecībām, dzīvi padomju laikā un atšķirīgajām cilvēku izvēlēm. Režisores Ināras Kolmanes filma lika aizdomāties un vairāk izprast to, cik dažādas ir cilvēku izvēles, kā, piemēram, mātei pastāvēja izvēle starp karjeru vai sava bērna audzināšanu, taču viņa izvēlējās attīstīt savas zināšanas un izzināt savu profesiju, bet bērna audzināšanu uzticēt vecākiem. Filma atspoguļoja arī neprasto un sarežģīto padomju laiku, kad cilvēki nevarēja brīvi izpaust savu viedokli un domāt citādi, nekā to vēlas pastāvošā ideoloģija. Manuprāt, ikvienam būtu vērts šo filmu redzēt, jo tā liek aizdomāties par dažādām dzīves vērtībām un ir emocionāli spēcīga.

(Ilva L.)

Noskatoties filmu "Mātes piens," es biju pārsteigta par sižetu, jo, lasot grāmatu, bija vairāk ainu, bet filmā tās neatspoguļojās. Filma meistarīgi veidota, jo varēja iejusties un izdzīvot emocijas kopā ar filmas varoņiem. Patika aktieru izvēle un viņu dabiskā spēle. Uzskatu ka filma jānoskatās ikvienam, kas grib uzzināt vai arī atcerēties padomju sabiedrības laikus.

(Viktorija V.)

Filma "Mātes piens" radīja pārdomas. Iespaids par filmu kopumā ir labs, bet man nedaudz pietrūka režisora individualitātes. Gan romāns, gan filma lika aizdomāties par to, cik grūti ir pieaugt pirms laika, kā arī par to, kā jutās cilvēki, kas nonākuši līdzīgās situācijās. Filma ļāva pilnvērtīgi izjust padomju laika gaisotni, jo bija piemeklētas filmēšanas lokācijas, kas bija līdzīgas 20. gadsimtam. Sākotnēji nevarēja nojaust, ka Astra ataino cilvēkus, kas ilgojas pēc brīvās Latvijas, tāpēc bija negaidīti, kad viņa sāka par to diskutēt ar savu meitu Noru.

(Ramona D.-S.)

Filma "Mātes piens" bija ļoti aizraujoša, neskatoties uz to, ka man ļoti nepatīk tēma par okupāciju, vārda brīvības aizliegšanas un sliktām attiecībām starp tuviem cilvēkiem. Man ir ļoti labas attiecības ar mammu, un es nekā nevaru saprast, kāpēc dažiem ir sliktas attīstības. Skatoties filmu, bija sāpīgi redzēt, kā meitene rūpējās par savu mammu, neskatoties uz to, ka mātei viņa bija vienaldzīga. Mani pārsteidza moments, kad Nora un Jnese mazgāja mātes mirušo ķermeni it kā bez ārēji redzamām emocijām, kā arī likās, ka bēres rādītas ļoti distancēti.

(Sofja A.)

Ināras Kolmanes veidotā filma "Mātes piens" mani patiesi ieinteresēja un lika aizdomāties par tādām ikdienas vērtībām kā karjera un ģimene un to savstarpējo mijiedarbību dažādos vēstures posmos. Kinofilma noteikti ir balstīta uz grāmatā aprakstītajiem notikumiem, tāpēc skatītājiem, manuprāt, ir viegli uztvert galveno domu, ja iepriekš izlasīta Noras Ikstenas grāmatu "Mātes piens". Dzīve Padomju Savienībā nebūt nebija viegla, tāpēc izvēle starp karjeru, ģimeni un tēvzemes aizsardzību arī nenāca pašsaprotama, kas attiecīgi ļoti veiksmīgi attēlots gan grāmatā, gan mākslas filmā.

(Rolands B.)

"Mātes piens" ir režisores Ināras Kolmanes filma, kas balstīta uz Noras Ikstenas romānu. Filma vēsta par trīs paaudžu sievietes dzīvesstāstiem padomju okupācijas varas laikā.

Manuprāt, filma ir izcils mākslasdarbs, kurā precīzi atainotas gan problēmas, kas aktuālas mūsdienās, kā, piemēram, mātes un meitas savstarpējās attiecības, gan padomju varas problēmas (cenzūra, skolas formas, nabadzība, spēcīgā ietekme no PSRS).

Es uzskatu, ka filma ir jānoskatās ikvienam, bet tā nav paredzēta bērniem, kas jaunāki par vidusskolu, jo tā ir smaga filma ar nopietnu problēmu atspoguļojumu, kas saistās arī ar nāvi, alkoholu, medikamentiem.

(Katrīna G.)

Noskatoties filmu "Mātes piens", radās labs iespaids par filmēšanas kvalitāti un režiju. Patīkami pārsteidza aktieru tēlošanas māksla, jo, manuprāt, bērniem ir daudz grūtāk iemācīt tēlot konkrēto lomā, bet meitene, kas bija galvenajā lomā, un mazie skolēni spēja brīnišķīgi parādīt PSRS laiku atmosfēru, piemēram, soļošana, pionieru dziedāšana, dzejoļu deklamēšana.

Pārsteidza tas, ka filmā mātei, meitai un mātes mātei ir reāli cilvēku vārdi, jo romānā viņām vārdi netika doti, piemēram, meitu sauca Nora.

Manuprāt, filma ir izdevusies, un vietas, kur to filmēja, deva neapprakstāmu šarmu un atmosfēru, kā arī aktiermāksla bija augstākajā līmenī.

(Diāna B.)

Filma stāsta par mātes un meitas attiecībām PSRS laika uzliktajos rāmjos. Tā stāsta par sieviešu paaudžu maiņu un uzskatu domstarpībām.

Mātei un meitai nebija siltas attiecības, taču meita uzņēmas mātes lomu un rūpējās par savu māti, kura grima depresijā un atkarībās. Māte nevēlējās dot savu pienu, lai ar to nenodotu savai meitai PSRS laika apspiestību. Mātes izvēli atstāt meitu ar vecvecākiem un pašai braukt specializēties uz Ļeņingradu, es neuzskatu par savtīgu. Ikkatram cilvēkam karjerai ir ļoti nozīmīga loma dzīvē.

Filma raisīja daudz pārdomu par pagātņi, nākotni un tagadni. Es uzskatu, ka attēlotā sieviešu paaudze liecina par mūsu tautas izturību, spēku un neatlaidību, ejot ne vieglu ceļu uz brīvu Latviju.

(Malēna C.)

Filmā "Mātes piens" mani pārsteidza attiecības starp mammu un meitu, jo bija tiešām grūti redzēt šo skatu no malas, kad meita stiepjas pie mātes, bet tā savukārt ir aizņemta ar savu dzīvi, ar savu darbu. Man liekas, ka māte nebija nekādā veidā ieinteresēta ar meitas dzīvi un viņas eksistenci, jo, kad mamma aizbrauca prom uz Sankt Pēterburgu, līdz ar to atstājot ar vecmammu viņai nebija nekādu uztraukumu par savu meitu un nedomāja par viņu. Atbraucot atpakaļ mājās šīs attiecības sāka uzlaboties, bet ne tik strauji un ne tik daudz. Mani pārdzīvojumi, kad skatījos filmu bija tādi, ka iekšēji sāk uztraukties par pašu meitu, tāpēc ka skatītāji vispār nevarēja saskatīt mātes mīlestību pret meitu. Manuprāt, šis stāsts varēs ietekmēt ne vien vienu ģimeni, kas savukārt saliedēs visus ciešāk un ciešāk, jo filma liek aizdomāties par dzīves prioritātēm, jēgu un mērķiem.

(Dāniels K.)

Kopā ar klasi literatūras mācību stundās noskatījāmies Ināras Kolmanes filmu "Mātes piens", kas deva iespēju skaidrāk izprast izlasīto grāmatu ar tādu pašu nosaukumu. Filmā, tāpat kā grāmatā, tika attēlotas attiecības starp māti un meitu Padomju Savienības laikā. Filma pārlicina, cik smagi bija dzīvot okupētājā Latvijā un padomju režīma pakļautībā vairākus gadu desmitus bez iespējas izpausties un darīt to, ko vēlies. Salauzti likteņi, sadragātas dzīves, bet paliek cerība, ka Noras paaudze dzīvos citādi, jo ieskanas brīvības nojausma.

Filmā būs lieli panākumi, jo tā runā par svarīgām tēmām.

(Samanta A.)

Noskatoties filmu "Mātes piens", mani izbrīnīja aktiermāksla, jo lomas tika ļoti dabiski nospēlētas. Man visvairāk patika mātes loma (M. Doveika), jo viņa attēloja jaunas sievietes likteni, kurš diemžēl beidzās traģiski. Māte centās no sākuma būt stipra gan morāli, gan fiziski, bet pakāpeniski viņa sāka padoties, tāpēc meita uzņēmas atbildību par savu māti. Bija interesanti skatīties, ka filmā tika attēlota PSRS laiki un tas, kādas bija jauno un vecāko gadagājuma cilvēku dzīves rutīna.

(Elīna Č.)

Šajā filmā bija daudz pārdzīvojumu, problēmu. Noskatoties šo filmu, man ir bēdīgas emocijas, jo filmas beigās māte nomira. Man bija žēl Noras, jo viņa pārsvarā bija viena un tikai pie vecvecākiem juta sevi mīlēta. Māte lietoja alkoholu un tabletes, nedeva mātes mīlestību meitai, kaut gan bija laimīga, kad viņu apciemoja meita. Meita bija palikusi par māti savai mātei, taču viņa vēl bija bērns, kurš mācījās skolā un kuram tik ļoti vajadzīgas mātes rūpes un gādība. Par to laikam domā ikviens sieviete un meitene, kura filmu noskatījusies. Liekas, neviens skatītājs nebūs vienaldzīgs.

(Elizabete K.)

Klasē kopīgi noskatījās filmu pēc Noras Ikstenas romāna "Mātes piens" motīviem. Filma labi atspoguļoja padomju laiku gan vizuāli, gan arī tēlu ikdienas uzvedībā.

Mani pārsteidza, ka Nora, saņēmusi ziņu par savas mātes nāvi, reaģēja tik mierīgi un, atbraukusi uz laukiem, bez asarām palīdzēja Jesei nomazgāt mirušo māti.

Vēl mani pamatoti satrauca tas, ka Astrai gandrīz visas filmas garumā bija depresija un tikai meita bija tā, kura sniedza viņai atbalstu un palīdzēja smagos brīžos.

Kā arī es apbrīnoju, ka filmas beigās, kad rādīja Astras bēres, Serafima bija ieradusies uz tām ar savu meitiņu, vēlāk apgalvojot Norai, ka uzskata viņas māti par sava bērna tēvu, nevis īsto tēvu, jo tieši Astra ir devusi iespēju Serafimai dzemdēt bērniņu. Tas šķietami aizkustināja.

Kopumā filma man patika, jo tā nebija kaut kāda vienkārša melodrāma, bet gan radīja dzīves realitāti un sasaucās ar problēmām.

(Katrīna N.)

Filma "Mātes piens", manuprāt, pārsteidzoši pastāstīja par smago dzīvi padomju gadu Latvijā. No šādām spēlfilmām jaunieši var mācīties gan vēsturi, gan izprast laikmeta būtību, gan iegūt jaunas emocijas, kas izsauks pārdomas. Mani pārsteidza režisores I. Kolmanes padarītais darbs, filmu bija viegli skatīties un bija par ko aizdomāties. "Mātes piens" izstāstīja pagātnes notikumus, bet arī aktualizēja sociālas dabas jautājumus, kas aktuāli arī šodien. Piemēram, kas notiks, ja sieviete izvēlēsies karjeru, nevis jau piedzimušo meitu, vai arī kas notiks, ja sievietei liedz īstenot viņas sapni bez iespējām un darba vietas. Filma man patika, jo tā lika aizdomāties.

(Natālija A.)

Sagatavoja

Rēzeknes Valsts 1.ģimnāzijas programmas "Latvijas skolas soma" koordinatore

S. Arbidāne